

MOJE ŠYPKÁ REALITA

GABRIELL
REY

MOJE SYPKÁ REALITA

GABRIELL REY

PROLOG

Sedím tu, je mi osmadvacet a přede mnou leží seznam. Není to nákup do Lidlu, je to seznam lidí, kteří prošli mojí postelí.

Někdo by řekl, že jsem borec. Jiný, že jsem prase nebo ztracená existence. Ale pravda je taková, že jsem prostě jen dospěl příliš rychle. Zatímco ostatní kluci v mých čtrnácti řešili, jakou si koupit hru na PlayStation, já už ležel v posteli s pětadvacetiletou ženskou a učil se věci, na které jsem neměl být připravený.

Prošel jsem si vším. Od adrenalinu pod reklamním poutačem přes bizarní útěky z rande, kdy mě musela zachraňovat máma po telefonu, až po momenty, kdy jsem ničil cizí rodiny. Zažil jsem lásku, která voněla po čistotě a herních nocích, a pak jsem ji zahodil pro toxickou bejvalku. To je moje největší jizva.

Tahle kniha není návod, jak sbalit tolik lidí. Je to upřímná zpověď kluka, který hledal sám sebe v cizích ložnicích, dělal šílené chyby a občas se v tom všem topil. Bez cenzury. Bez příkras. Prostě tak, jak se to stalo.

VAROVÁNÍ PRO ČTENÁŘE (18+)

Tato kniha je syrovou autobiografickou výpovědí a obsahuje explicitní sexuální scény, vulgární jazyk a popisy toxických vztahů. Autor se rozhodl pro maximální autenticitu bez cenzury. Pokud vás tato témata pohoršují, zvažte, zda v čtení pokračovat. Všechny události v této knize se staly tak, jak je popisují, ale z důvodu ochrany soukromí jsem změnil jména všech zúčastněných osob.

ŠKOLA ZAČÍNÁ VE ČTRNÁCTI

ZÁBLESK VE DVEŘÍCH

Stalo se to u kamarádky na baráku. Byl tam tehdy můj kámoš, já a ta starší holka, co tam bydlela. Jen tak jsme si užívali života – leželi jsme na posteli, kouřili ciga a dávali si pivko. Ano, vím, bylo mi pouhých čtrnáct, ale v té době mi už pivo prostě prodali. Měla za námi přijít ještě jedna kámoška, kterou jsem vůbec neznal. „Bude to kámoška mých kamarádů,“ říkal jsem si. Najednou se ozval zvonek. Když jsem se podíval ke dveřím, stála tam. Vyšší blondýnka s nádherným úsměvem a očima, co mi hned projely skrz naskrz. Z mojí strany tam ta jiskra přeskočila okamžitě.

„Ahoj, já jsem Eliška,“ řekla a podala mi ruku. To jméno mi zní v uších dodnes. Jak plynul den, uvařili jsme si kafe, zapálili další cigáro na zahradě a jen tak si povídali. Později jsme se rozhodli, že kamarádce pomůžeme uklidit barák. Kámoš vyrazil na zahradu, Eliška se pustila do nádobí v kuchyni a já dostal za úkol uklidit postel. Ale moje myšlenky byly jinde.

ČTRNÁCTILETÉ SEBEVĚDOMÍ

Nenápadně jsem se vkradl do kuchyně. Eliška stála u dřezu, zády ke mně. Bez přemýšlení jsem k ní přistoupil a objal ji zezadu kolem pasu. Celá poskočila, vůbec mě nečekala. A už vůbec nečekala to, co jsem udělal potom. Byla starší o jedenáct let, pro ni jsem byl jenom ucho, ale já se nenechal odradit.

„Někdo přijde...“ zašeptala nejistě, ale já už ji nepustil.

„Nikdo nepřijde, neboj se,“ utěšoval jsem ji tím svým čtrnáctiletým sebevědomím. Tak, jak to my muži prostě umíme, že ano.

OHOLENÉ POUPÁTKO

Po chvíli cítila, jak se uvolňuje, a povolila taky. Nechala se líbat, nechala na sebe sahat. Řekl jsem si, že musím zkusit víc. Do té doby jsem všechno znal jen z porna, na které jsem koukal, když naši nebyli doma. Z ničeho nic jsem rukou zajel na břicho a pak šup do kalhotek – nebo teda spíš pod ně. Cítil jsem tam pěkně oholené poupátko.

Eliška na mě koukala nevěřicně a zaskočeně. Srdce mi bušilo tak moc, že jsem myslel, že mi vyskočí z těla a dopadne na ty dlaždičky v kuchyni. Nejdřív se snažila moji ruku dát pryč, ale stačilo pár něžných krouživých doteků a začala mě líbat. Byla úplně poddajná. Pak mě ale jemně zastavila.

„Ne tady,“ vydechla. „Až večer, jak budou všichni spát.“

Měli jsme tam totiž spát všichni. Barák to byl malý, jen dva pokoje a kuchyň, a pokoje byly oddělené jen tenkým závěsem.

Abychom se zabavili, zajeli jsme s Petrem – to byl ten kamarád, co mě s holkama seznámil – do vesnického obchodu. Vzali jsme batohy a nakoupili nějaké chipsy, další pivka a hlavně cíga, ty nesměly nikdy chybět.

JEDNA JEDINÁ PEŘINA

Když jsme se vrátili, holky uvařily večeři. Najedli jsme se, pustili telku a jen tak kecali. Pili jsme, bylo nám dobře, ale já celou tu dobu vnímal jen Elišku a ten tenký závěs, který nás dělil od toho, co mělo přijít v noci. Pomalu se stmívalo, až venku zavládla černočerná tma. Najednou bylo jedenáct večer a na všechny padla únava.

„Půjdeme spát, zítra je taky den,“ zaznělo místností a mně se rozbušilo srdce. Nastala ta chvíle. Já a Eliška jsme šli do pokoje. Byl jsem nervózní tak, že se mi klepaly ruce – cítil jsem se jako v sedmém nebi, ale zároveň jsem měl chuť se hanbou propadnout do pekla. Eliška si lehla hlavou ke stěně a přikryla se peřinou. Musím dodat, že tam byla jen jedna jediná peřina pro nás oba. Lehl jsem si vedle ní na záda, koukal do stropu a snažil se nabrat odvahu k nějakému činu.

Kde byl ten neohrožený muž z odpoledne? Najednou byl pryč a místo něj tam ležel vystrašený kluk. Asi po půl hodině ticha jsem se

konečně odvážil. Natáhl jsem ruku a přitiskl se k ní. Eliška krásně voněla – byla to vůně, která mě úplně omámila a zbavila posledních zbytků rozumu. Už jsem se nedokázal ovládat. Začal jsem ji líbat na krku a pomalu postupoval směrem k uchu. V tu chvíli se Eliška začala otáčet. Její ústa se přiblížila k mým a najednou jsme se do sebe vpili v hlubokém polibku.

KŘIVKY V REALITĚ

Naše ruce začaly cestovat po tělech a já poprvé poznával ženské křivky v realitě, ne jen na rozmazaném videu z porna. Když mi poprvé zajela rukou pod trenýrky a sáhla na mě, málem jsem se z té slasti zbláznil. Začala se mnou rytmicky pohybovat a v tu ránu ze mě spadla veškerá tréma. Začal jsem konat.

Moje ruka sjela dolů k jejímu nahému poupátku. Bylo neuvěřitelně měkké a hlavně mokré. Ta vlhkost mě fascinovala a neskutečně rajcovala. Než jsem se nadál, byl jsem bez trička i trenýrek. Eliška byla rychlá jako blesk, ani jsem to nepostřehl. Pak jsem začal svlékat já ji – nejdřív triko, pak kraťásky. Poprvé v životě jsem měl před očima nahé ženské tělo, na které jsem si mohl sáhnout a obdivovat ho.

„Lehni si na záda,“ zašeptala Eliška.

Poslechl jsem a nechal se vést. Vzala mě do ruky a pomalu se přibližovala ústy. Cítil jsem ten horký dech na své kůži a v ten

moment se pro mě zastavil čas. Všechno, co jsem do té doby jen viděl na obrazovce, bylo najednou tady – živé, teplé a neuvěřitelně skutečné. Eliška přesně věděla, co dělá. Každý její pohyb, každý dotek mě posouval blíž k hraně, o které jsem do té doby neměl ani tušení.

NEPRŮSTŘELNÁ ZEĎ

Byla to noc plná objevů. Nešlo jen o ten sex, ale o ten pocit, že mě – čtrnáctiletý ucho – bere vážně dospělá ženská. Když jsme se pak nad ránem, úplně vyčerpaní, konečně schoulili pod tu jednu společnou peřinu, cítil jsem se jako král světa. Ten tenký závěs, co nás dělil od ostatních, jako by byl neprůstřelná zeď. Byli jsme tam jen my dva.

Ráno bylo zvláštní. Sluníčko svítilo do kuchyně, kámoš už dělal kafe a my se na sebe s Eliškou jen tak kradmo podívali přes stůl. Nikdo nic neříkal, ale oba jsme věděli, že se něco změnilo. Pro mě to nebyla jenom noc. Byl to moment, kdy jsem nechal dětství někde tam u toho dřezu v kuchyni a vykročil do světa, který mi měl v příštích letech pořádně naložit.

Loučení bylo rychlé. Pusa na tvář, číslo napsané na kousku papíru – který jsem pak v kapse džínů žmolal ještě týden – a slib, že se ozve. Když jsem odjížděl domů, věděl jsem jedno: už nikdy nebudu ten stejnej kluk jako předtím.

HLOUBĚJI MEZI STROMY

Ale tou nocí to neskončilo. Eliška mi zůstala v hlavě jako neodbytná písnička a já věděl, že ji musím vidět znova. Sešli jsme se hned další víkend. Atmosféra na baráku u kámošky byla stejná – pivo, cigá, pohoda – ale mezi námi to jiskřilo tak, že by se od toho daly zapalovat ty naše Camelky bez zapalovače.

„Půjdeme se projít?“ navrhla Eliška a mrkla na mě. Ostatní jen mávli rukou, nikoho nenapadlo, že čtrnáctiletý kluk a pětadvacetiletá ženská mají v plánu něco jiného než sbírání hub.

Zamířili jsme do lesa, hlouběji mezi stromy, kde už nebyl slyšet smích z terasy. Cesta byla vlhká, pod nohama nám praskalo suché jehličí a vzduch voněl tou typickou kombinací tlejícího listí a mokré hlíny. Najednou se před námi v šeru objevil starý, napůl rozpadlý dřevěný posed. Bez jediného slova jsme začali lézt nahoru. Žebřík pod námi nebezpečně vrzal a já měl pocit, že ten zvuk se nese kilometry daleko do ticha lesa.

DRSNÁ PRKNA A HORKÁ KŮŽE

Vylezli jsme na tu úzkou dřevěnou lavici. Byl tam prostor sotva pro dva, cítil jsem pach starého, sluncem a deštěm vyšisovaného dřeva. Byli jsme vysoko nad zemí, schovaní před celým světem v té malé dřevěné kukani. Adrenalin z toho, že nás může kdykoliv najít nějaký

myslivec, nebo že nás uvidí někdo z baráku přes dalekohled, dělal tu chvíli šíleně ostrou.

Tam, na těch studených a drsných prknech, to bylo úplně jiné než v posteli za závěsem. Žádná peřina, jen její kůže, která v tom lesním chladu byla neuvěřitelně horká. Bylo to divoké, rychlé a syrové. Eliška byla dravá, její dech se srážel v tom chladném vzduchu v malé obláčky páry a já se nechal unášet pocitem, o kterém se mým spolužákům v pondělí v lavici ani nesnilo. Když jsme pak slézali dolů, cítil jsem, jak mě na stehnech pálí odřeniny od toho hrubého dřeva, ale bylo mi to fuk. Oprašovali jsme si jehličí z oblečení a já se v tu chvíli cítil neporazitelný. Měl jsem svoje první velké, špinavé a nádherné tajemství.